

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 44/2019-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. januára 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej advokátom JUDr. Lukášom Bútorom, Vojtecha Tvrdeho 12, Žilina, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 21 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 183/2017 z 13. júna 2018, rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7 Co 46/2017 z 22. marca 2017 a rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 27 C 116/2013 z 11. augusta 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. augusta 2018 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA]

(ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Lukášom Bútorom, Vojtecha Tvrdého 12, Žilina, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 21 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 183/2017 z 13. júna 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 46/2017 z 22. marca 2017 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 27 C 116/2013 z 11. augusta 2016 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“).

Zo sťažnosti a z pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka podala žalobu o vydanie hnutelných vecí, ktoré boli podľa jej tvrdení žalovaným vypratané z bytu. Okresný súd napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že žalobu o vydanie vecí zamietol z dôvodu nepreukázania aktívnej (vlastnícke právo k veciam, ktorých vydania sa domáha) ani pasívnej legitímácie (že žalovaný veci v jej vlastníctve neprávom zadržáva) sporových strán s týmto odôvodnením:

„Žalobkyňa konkrétne v žalobe uviedla veci, ktorých vydania sa domáha a tieto aj bližšie špecifikovala vo svojej výpovedi. Žalobkyňa, ale neposkytla žiaden dôkaz, že tieto veci tak, ako sú predmetom konania, sa v byte nachádzali a patria do vlastníctva žalobkyne. Vo veci bol vypočutý svedok [REDAKOVANÉ], ktorý potvrdil len vo všeobecnosti, že byt bol zariadený klasickým bežným nábytkom bez bližšej špecifikácie a stotožnenia, že v predmetnom byte sa nachádzali veci tak, ako sú uvedené v žalobe a že tieto veci patrili do vlastníctva žalobkyne. Ďalší svedkovia sa nevyjadrovali ani k vlastníckemu právu žalobkyne a ani k tomu, že tieto veci sa v byte nachádzali... Žalobkyňa žiaden ďalší dôkaz na preukázanie vlastníckeho práva, ako aj na preukázanie toho, že hnutelné veci tak, ako sú predmetom konania v čase odchodu z bytu sa v tomto byte nachádzali, nepredložila a tak súd konštatuje, že nesplnila prvú podmienku a to nepreukázala vlastnícke právo a na základe tohto možno konštatovať, že nie je splnené, že by žalobkyňa mala aktívnu legitímáciu, tzn. oprávnenie vyplývajúce z hmotného práva na vydanie hnutelných vecí podľa § 126 OZ tak, ako je predmet konania a už pri nesplnení podmienky aktívnej vecnej

legitimácie možno konštatovať, že žalobkyňa nemôže byť v konaní úspešná a sú dôvody na zamietnutie žaloby.

Žalobkyňa ďalej v konaní nepreukázala splnenie podmienky pasívnej vecnej legitimácie žalovaného a to znamená, že neexistuje povinnosť podľa hmotného práva, na základe ktorej by žalovaný bol povinný vydať veci žalobkyni. Nebolo totiž preukázané, že žalovaný tieto veci zadržuje...“

Proti napadnutému rozsudku okresného súdu sťažovateľka podala odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny a v celom rozsahu sa stotožnil s v ňom uvedenou argumentáciou prvostupňového súdu.

Proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľka podala dovolanie z dôvodu jeho zmätočnosti podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ktoré bolo napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietnuté ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP.

Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keď okresný súd nezohľadnil skutkové okolnosti veci, pre ktoré sťažovateľka neunesla dôkazné bremeno, a oba sudy vyhodnotili vykonané dokazovanie jednostranne v jej neprospech. Uvedenými rozhodnutiami došlo podľa názoru sťažovateľky aj k zásahu do jej práva na nedotknuteľnosť obydlia a ochranu súkromného života garantovaného prostredníctvom čl. 21 ústavy a čl. 8 dohovoru. V tejto súvislosti sťažovateľka v podstatnom argumentuje takto:

„OS Žilina ako aj KS v Žiline v kontexte, v akom sa udialo násilné vystažovanie sťažovateľky, ktoré hrubým spôsobom zasiahlo do jej práva na obydlie, neprihliadol na vykonané dôkazy, z ktorých jednoznačne vyplýva, že bola vlastníkom vecí, ktorých vydania sa domáhala a argumentačne neudržateľným spôsobom tieto dôkazy zrelativizoval a odignoroval, akoby bolo nemožné zrekonštruovať jasný priebeh udalostí, ktorý z nich

vyplýva, pričom práve z uvedeného dôvodu sťažovateľka nepreukázala svoju aktívnu legitímáciu v konaní.

Sťažovateľka bola dňa 06. 03. 2011 žalovaným vo večerných hodinách násilným a prekvapivým spôsobom vyhodená na ulicu s tým, že jej bol objektívne znemožnený ďalší prístup do bytu, v ktorom sa veci, ktorých vydania sa neskôr domáhala, nachádzali (išlo často o desaťročia starý nábytok), spolu so všetkou ďalšou prípadnou dokumentáciou, ktorá by mohla detailnejšie preukázať jej vlastnícke právo. Po jej návrate na základe vydaného predbežného opatrenia bol už byt prázdny, pričom jej jediná interakcia s bytom sa udiala v tomto období už len dňa 23. 03. 2011 tak, ako je popísané v pripojenom spise OO PZ. Logicky preto jedinými dôkazmi, ktoré sťažovateľka mohla v takejto závažnej situácii vyprodukovať, sú len svedecké výpovede, ktoré rámcovo potvrdili, že byt bol pred jej vypratáním riadne zariadený, tak ako tvrdila a dôkaz, že viaceré kusy jej žalovaného nábytku boli nakladané dňa 23. 03. 2011 do nákladného auta na pokyn žalovaného, čo bolo zdokladované na základe príjazdu polície, ktorú sťažovateľka privolala práve z dôvodu nesúhlasu s odvázaním jej majetku, pričom polícia ďalšie vypratávanie práve z tohto dôvodu explicitne zakázala (všetko vyplýva z pripojeného spisu OOPZ ako aj ďalších vykonaných dôkazov). Logicky teda tieto kusy nábytku nutne patrili sťažovateľke, ktorá byt desaťročia ako svoje jediné obydlie obývala. S vypratávaním pochopiteľne nesúhlasila, čo bol dôvod zapojenia polície do celej situácie ako aj dôvod na podanie návrhu na predbežné opatrenie. Zakázanie ďalšieho vypratávania privolaným policajtom zase potvrdzuje jej vlastnícke právo k majetku, ktoré na mieste privolaná polícia akceptovala. Je preto podľa nášho názoru absurdné a ústavne nekonformné hodnotenie dôkazov ako aj hodnotenie rozsahu a obsahu dôkazného bremena, ktoré súd na sťažovateľku v konaní položil a ktorým neprihliadal na skutočnosť, že dôkaznú situáciu sťažovateľky determinovalo práve flagrantné porušenie ústavného práva sťažovateľky na ochranu obydlia zo strany žalovaného, pričom rekonštrukciu skutkového stavu tak, ako je uvedená vyššie, bolo možné jednoznačne vykonať. Súd naopak na uvedené a preukázané skutočnosti v prospech sťažovateľky neprihliadal, ako ani neprihliadal na kontext porušovania ústavných práv sťažovateľky, v ktorom k vyst'ahovaniu došlo a arbitrárne vyžadoval dôkazy takého typu, ktoré sťažovateľka vzhľadom na opísaný skutkový priebeh jej násilného vypratania nemohla predložiť alebo sa uspokojil s obyčajným popretím týchto tvrdení zo strany svedkov, bez

toho aby sa vysporiadal s ich vnútornou konzistentnosťou ako celku, rozpornosťou resp. ich účelovosťou...“

Sťažovateľka ďalej namieta aj nezákonnosť procesného postupu okresného súdu pri vykonávaní dokazovania:

„... súd pri vykonávaní navrhovaných dôkazov - výsluch svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] postupoval v zrejmom rozpore s ustanoveniami Civilného sporového poriadku. Pritom išlo o kľúčových svedkov sťažovateľky, ktorí mohli preukázať, v akom stave sa byt po jej návrate na základe predbežného opatrenia súdu nachádzal, ako aj skutočnosť, že sťažovateľka predtým k bytu nemala žiaden prístup a teda bol cele vo faktickej moci žalovaného.

Súd u svedka [REDAKOVANÉ] akceptoval ospravedlnenie od jeho brata [REDAKOVANÉ], ktorý súdu k tomu nedoložil ani žiadne splnomocnenie, že je oprávnený v jeho mene konať. Napriek tomu, že podanie svedeckej výpovede je zákonnou povinnosťou a išlo o podstatný dôkaz v prospech sťažovateľky, súd ďalej svedka nepredvolával, ani ho nedal predviesť a v konaní ho v ďalšom opomenul.

Čo sa týka [REDAKOVANÉ], svedka napriek opakovaným vyjadreniam sťažovateľky, ktoré preverovala na mieste jeho uvedeného pobytu, že sa na predvolávanej adrese reálne zdržuje, ho nedal predviesť, ale akceptoval len stav, že zásielky sa vracali nedoručené, pričom následne žiadne ďalšie procesné kroky k zabezpečeniu svedka ktoré mu CSP ustanovuje nepodnikol (§ 198 ods. 2 a 3 CSP).

Taktiež bolo porušené právo na spravodlivý proces tým, že súd bez akéhokoľvek zdôvodnenia nevykonal dôkaz výsluchom žalovaného, ktorý sám akceptoval a naplánoval a ktorý bol pre sťažovateľku zásadný pre uplatnenie kontradiktórnosti konania, uvedenie vlastných argumentov žalovaného a konfrontáciu s tvrdeniami, ktoré počas konania vychádzali najavo.

Neobstojí názor súdu, že na pojednávaní, na ktorom mali strany záverečné reči, už sťažovateľka nenavrhovala vykonanie ďalších dôkazov (t. j. tých ktoré uvádza vyššie), nakoľko z CSP ako aj z podstaty práva na spravodlivý proces nevyplýva, že strana má donekonečna poukazovať na plnenie zákonných procesných povinností súdu, nakoľko platí zásada iura novit curia ako aj princíp, že súd sa má nielen zdržať aktívneho porušovania

práva na spravodlivý proces, ale má sa zároveň aj sám aktívne podieľať na tom, aby bol proces spravodlivo vedený a umožniť, aby boli v plnom rozsahu zabezpečené a realizované procesné práva strán.“

Sťažovateľka namieta aj arbitrárnosť napadnutých rozsudkov okresného súdu a krajského súdu takto:

„Sťažovateľka je presvedčená, že jej právo, aby o jej záležitosti bolo konané a rozhodované v spravodlivom procese, bolo porušené aj tým, že odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu nespĺňa kritériá spravodlivého a presvedčivého rozhodnutia zodpovedajúce ust. § 220 ods. 2 CSP, je príliš formálne až arbitrárne a nezrozumiteľné. Sťažovateľka má za to, že súd sa nezaoberal všetkými podstatnými argumentami sťažovateľky, preskúmateľným spôsobom sa s nimi nevysporiadal, a teda odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa ako aj odvolacieho súdu nespĺňajú kritéria ústavnej akceptovateľnosti zodpovedajúce ust. § 220 ods. 2 CSP.“

Napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľka vytýka neodstránenie ňou tvrdených pochybení v postupe a rozhodnutiach okresného súdu a krajského súdu takto:

„Najvyšší súd SR odmietol dovolanie s odôvodnením, že nezistil vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP a tým potvrdil celý vyššie namietaný postup Okresného súdu Žilina a Krajského súdu v Žiline vo všetkých vyššie uvedených vytknutých bodoch, čím došlo k završeniu porušenia práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na obydlie vyplývajúce čl. 21 Ústavy SR a čl. 8 Dohovoru.“

Sťažovateľka žiada aj priznanie finančného zadosťučinenia v sume 5 000 €, ktoré takto odôvodňuje:

„Sťažovateľka bola v dôsledku vyššie uvedených pochybení a rozhodnutí pozbavená svojho jediného hnutel'ného majetku (zariadenia obydlia), ktoré tvorilo zariadenie jej obydlia, čím bola dlhodobo vystavená existenciálnemu tlaku a poníženiu, čo malo neblahý vplyv na jej psychiku a zdravie. Útrapy sťažovateľky preto sťažovateľka vyčísl'uje na

hodnotu 5000 €, čo zodpovedá aspoň hodnote priemerného zariadenia menšieho bytu, ktoré jej bolo postupom súdov fakticky odňaté.“

Na základe popísanej sťažnostnej argumentácie sťažovateľka ústavnému súdu navrhuje, aby po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie jej základného práva podľa čl. 21 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým rozsudkom okresného súdu, napadnuté rozhodnutia najvyššieho súdu, krajského súdu aj okresného súdu zruší a vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie a sťažovateľke prizná finančné zadosťučinenie v sume 5 000 € a úhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 21 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, napadnutým rozsudkom krajského súdu, ako aj napadnutým rozsudkom okresného súdu.

Podľa čl. 21 ods. 1 ústavy obydlie je nedotknuteľné. Nie je dovolené doň vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlika a korešpondencie.

Zo sťažnostnej argumentácie sťažovateľky možno vyvodiť, že primárne namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (m. m. II. ÚS 88/01). Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané

a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (m. m. IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné (ťažiskové) otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (porov. právnu vetu nálezu III. ÚS 260/07; ďalej napr. aj II. ÚS 439/2016).

Ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti považuje za potrebné poukázať aj na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

II.1 K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť (a aj domáhal) využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Proti napadnutému rozsudku okresného súdu mohla sťažovateľka podať odvolanie, čo aj využila. O tomto odvolaní bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľky v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto túto časť jej sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

II.2 K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu

Pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sa ústavný súd sústredil na posúdenie, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní

sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podstatou námietok sťažovateľky vo vzťahu k namietanému porušeniu jej práv garantovaných ústavou a dohovorom napadnutým rozsudkom krajského súdu je tvrdenie o nevykonaní všetkých ňou navrhovaných dôkazov a ich nesprávne hodnotenie, ktoré podľa jej tvrdenia vyústili do arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia.

V relevantnej časti napadnutého rozsudku krajského súdu odvolací súd (popri poukaze na presvedčivú argumentáciu rozsudku súdu prvého stupňa) predovšetkým uvádza:

«12. Návrh na vydanie veci predpokladá, že iná osoba neoprávnene, t. j. bez právneho dôvodu, zadržiava vec patriacu vlastníkovi a súčasne mu ju odmieta vydať. K tomuto súd prvej inštalácie vykonal rozsiahle dokazovanie. Vo veci bolo preukázané, že žalobkyňa spolu s členmi svojej domácnosti sa z bytu odsťahovali 06. 03. 2011, kedy na byte bol vymenený zámok a v tom čase si žalobkyňa s osobami v spoločnej domácnosti odniesla nejaké osobné veci. Ďalej bolo preukázané, že dňa 23. 03. 2011 sa mali z bytu vynášať určité veci a ako to vyplýva aj z pripojeného spisu OO PZ Kysucké Nové Mesto ČVS: ORP-465/KR- CA-2011 niektoré veci boli naložené na aute a niektoré veci zostali ešte v byte a po tomto zákroku sa v uvedený deň už veci z bytu nevynášali. Žalobkyňa nepreukázala, že ešte niektorý iný deň sa mali veci z bytu vynášať. Tak isto z výpovede [REDAKOVANÉ], príslušníka PZ, ktorý dňa 23. 03. 2011 vykonával realizačnú službu na mieste (výpoveď sa nachádza v pripojenom spise OO PZ Kysucké Nové Mesto) vyplýva, že v čase ich príchodu sa z bytu už nevynášali žiadne veci a p. [REDAKOVANÉ] upozornil, aby z bytu nevynášal žiadne veci. Po

tomto upozornení byt uzamkol a spoločne z bytu odišli. Pred obytným domom mala byť pristavená dodávka, v ktorej bola umiestnená „časť“ nábytku a p. [REDAKOVANÉ] mal upovedomiť žalobkyňu, že nábytok bude uskladnený v sklade v obci [REDAKOVANÉ]. Napriek tomu žalobkyňa si nábytok v dodávke pozrela a povedala, aby jej uvedený nábytok nepoškodili, avšak nežiadala, aby jej tento nábytok zložili a vydali naspäť. Z úradného záznamu zo dňa 23. 03. 2011 vykonaného realizačnou službou v zložení práp. [REDAKOVANÉ] a podpráp. [REDAKOVANÉ] vyplýva, že po príchode hliadky na miesto už k vypratávaniu bytu nedochádzalo a v byte ostala ešte časť zariadenia. Z uvedených výpovedí vyplýva, že žalobkyňa mala možnosť zasiahnuť, aby jej predmetný nábytok nebol odvezený a mala možnosť požiadať, aby tento bol z uvedeného auta zložený a vrátený do jej vlastníctva. Napriek tomu tak neučinila. Navyše odvolací súd poukazuje, keďže časť vecí mala byť naložená na predmetnom vozidle a časť vecí sa mala nachádzať ešte v byte, že žalobkyňa žiadnym spôsobom nekonkretizovala a neopísala, ktoré veci pri ohliadke predmetného motorového vozidla sa mali nachádzať na tomto motorovom vozidle a mali byť odvezené. Rovnako nekonkretizovala, ktoré veci sa mali nachádzať v byte pri jej opätovnom vstupe dňa 19. 05. 2011, keď v samotnej žalobe na str. 2 prvý odsek sama uvádza, že „takmer“ všetky jej patriace hnutelné veci, ktoré v byte za situácie jej núteného odchodu nechala, sa v byte ku dňu jej návratu nenachádzali. Nebolo preukázané, že veci z bytu vynášal žalovaný a svedok [REDAKOVANÉ] potvrdil, že na žiadosť žalovaného bol vyčistiť byt a vyniesol nejaký odpad. Svedkom [REDAKOVANÉ] ktorý mal byť pri vynášaní časti nábytku nebolo potvrdené, že sa tak konalo na pokyn žalovaného. Žalobkyňa netvrdila a ani nepreukázala, že ostatné veci, ktoré mali ostať v byte 23. 03. 2011 boli vynášané, kedy a kým.

13. Žalobkyňu zaťažuje dôkazné bremeno, t. j. zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva, spočívajúce v povinnosti preukázať, že žalovaný jej zadržíava veci (a aké konkrétne veci). Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na sporovej strane, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých sporovou stranou v opačnom procesnom postavení než je strana, ktorá nesplnila alebo nedostatočne splnila svoju dôkaznú povinnosť. Žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno spočívajúce v tom, že žalovaný zadržíava jej veci. Keďže tvrdenia žalobkyne zostali iba

v rovine tvrdenia, bez toho, aby bola preukázaná ich pravdivosť, prípadne hodnovernosť, správne súd prvej inštancie vyvodil zodpovednosť za neunesenie dôkazného bremena a žalobný návrh žalobkyne zamietol.

14. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní namieta, že súd prvej inštancie nevykonal ňou navrhované dôkazy, odvolací súd poukazuje na to, že skutočne žalobkyňa označila ako svedka [REDAKOVANÉ] (č. l. 178), brata svedka [REDAKOVANÉ], ktorý mal byť prítomný pri otvorení bytu dňa 19. 05. 2011. Súd označeného svedka predvolal na pojednávanie dňa 23. 09. 2015, ktorého pojednávania sa označený svedok nezúčastnil a jeho neúčast' ospravedlnil svedok [REDAKOVANÉ], jeho brat s tým, že ho nepustili z práce. Rovnako navrhovala vypočuť ako svedka [REDAKOVANÉ], zamestnanca Mestskej polície Kysucké Nové Mesto (č. l. 112, 121), pričom tento svedok bol súdom predvolaný na pojednávanie dňa 03. 12. 2014 z adresy ako ju označila žalobkyňa. Zásielka sa súdu vrátila nedoručená s poznámkou, že adresát je neznámy (č. l. 128), z ktorého dôvodu súd vyzval žalobkyňu na presné označenie adresy, z ktorej má byť svedok [REDAKOVANÉ] predvolaný (č. l. 130). Na uvedené bola urgovaná dňa 04. 03. 2015 (č. l. 147) a až na pojednávaní dňa 08. 07. 2015 (č. l. 171) žalobkyňa uviedla adresu predmetného svedka, z ktorej má byť predvolaný. Na základe toho, uvedený svedok bol z tejto novej adresy predvolávaný súdom na deň 23. 09. 2015, pričom sa súdu opäť vrátila nedoručená zásielka z uvedenej adresy s poznámkou poštového doručovateľa, že adresát je neznámy. Napriek týmto skutočnostiam žalobkyňa už bližšie neoznačila adresu, z ktorej má byť svedok [REDAKOVANÉ] predvolávaný, preto súd nemohol vykonať navrhovaný dôkaz. Navyše odvolací súd poukazuje, že žalobkyňa v zápisnici zo dňa 13. 07. 2016 (č. l. 233), na ktorom pojednávaní procesné strany v zmysle § 182 CSP uskutočnili záverečné reči pred vyhlásením rozsudku, žalobkyňa nemala ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania.

15. Žalobkyňa ďalej namietala, že navrhovala vykonať dôkaz, pripojenie priestupkového spisu č. 1508/2011 vedený na Okresnom úrade v Žiline. V tejto súvislosti odvolací súd opäť poukazuje na zápisnicu z pojednávania 13. 07. 2016 (č. l. 233), v ktorom sa zástupkyňa žalobkyne vyjadrila, že tento priestupkový spis nežiadajú, aby bol pripojený a má za to, že aj z pripojeného spisu OR PZ jednoznačne vyplýva, že tu dochádzalo k vynášaniam nábytku a zariadenia bytu žalobkyne na základe poverenia samotného žalovaného. Následne sa vyjadrila, že nemá ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania.

Žalobkyňa teda sama nežiadala vykonať uvedený dôkaz a ani v samotnom odvolaní nepoukazuje na to, aké iné skutočnosti by mali byť z tohto priestupkového spisu zistené oproti pripojenému spisu OR PZ.

16. Napokon žalobkyňa v odvolaní namieta, že trvala na výsluchu žalovaného (napr. v zápisnici o pojednávaní 03. 09. 2014), najmä vzhľadom na popieranie akéhokoľvek vynášania vecí z bytu právnym zástupcom žalovaného, ako aj na okolnosti existencie vecí v súčasnosti. Uvedené súd však neakceptoval, a tak jej znemožnil uskutočniť procesné práva, následkom čoho bolo porušené právo na spravodlivý proces, keďže nemohla žalovanému klásť otázky k predmetu konania. V tejto súvislosti je nutné poukázať na to, že vo veci bolo celkom vykonaných 6 pojednávanií, z ktorých sa žalovaný na 4-och zúčastnil a na 2-och nebol prítomný... Je pravdou, že na pojednávaní dňa 03. 09. 2014 žalobkyňa prostredníctvom svojej právnej zástupkyne podala návrh, aby bol vo veci vypočutý žalovaný. Napriek tomu, že žalovaný bol prítomný na ďalších nasledujúcich pojednávaniach, a to dňa 03. 12. 2014 a 08. 07. 2014 žalobkyňa nepodala návrh, aby bol žalovaný vypočutý a tento návrh nepodala ani na poslednom pojednávaní dňa 13. 07. 2014, kedy bol žalovaný opäť prítomný na pojednávaní a dokonca sa vyjadrila, že nemá ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Preto z týchto dôvodov aj táto odvolacia námietka o porušení práva na spravodlivý proces je irelevantná.

17. Nakoľko žalobkyňa nepreukázala, že žalovaný jej neoprávnene má zadržiavať ňou označené hnutel'né veci, keď aj z výpovede svedka [REDAKOVANÉ] vyplýva, že tento ho mal požiadať iba o vyčistenie bytu, žalovaný nebol videný na mieste, že mal vynášať veci z bytu, žalobkyňa nepreukázala teda, že žalovaný jej tieto veci má zadržiavať, súd prvej inštal'cie správne vyhodnotil skutkový stav a zamietol jej žalobu pre neunesenie dôkazného bremena. Z týchto dôvodov odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP rozhodnutie súdu prvej inštal'cie ako vecne správne potvrdil.»

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd ako súd odvolací pri svojom rozhodovaní nevybočil z rámca platných a účinných právnych predpisov aplikovateľných na vec s'ťažovateľky, preskúmal napadnuté prvostupňové rozhodnutie po právnej i skutkovej stránke a svoje závery odôvodnil ústavne akceptovateľným spôsobom. Ústavný súd nemá z ústavného hľadiska relevantný dôvod

na to, aby spochybnil záver krajského súdu, podľa ktorého sťažovateľka neunesla dôkazné bremeno vo vzťahu k ňou tvrdeným skutočnostiam, najmä nepreukázala v konaní svoje vlastnícke právo k jednotlivo špecifikovaným hnutelným veciam a ani neoprávnené zadržovanie vecí zo strany žalovaného ku dňu rozhodovania. Dôkaznú núdzu čiastočne zapríčinenú aj skutkovými okolnosťami veci podľa názoru ústavného súdu nemožno zohľadňovať v prospech sťažovateľky takým spôsobom, ktorý by bol popretím zásad procesnej zodpovednosti sporových strán a povinnosti dôkazného bremena. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku nezistil v procese vykonaného dokazovania a hodnotenia vykonaných dôkazov taký procesný exces, ktorý by bol z ústavného hľadiska nezlučiteľný so sťažovateľkou označenými právami.

Tvrdenie sťažovateľky, že závery napadnutého rozsudku krajského súdu sú arbitrárne, nezodpovedá citovanej časti napadnutého rozsudku. Krajský súd sa podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s namietaným postupom okresného súdu pri dokazovaní a stotožnil sa s hodnotením vykonaných dôkazov prvostupňovým súdom. Odvolací súd tiež primeraným spôsobom odôvodnil, prečo všeobecné súdy nepovažovali za potrebné ďalšie navrhované dôkazy vykonať, resp. ich nevykonali (neoznačenie adresy svedka zo strany sťažovateľky, pozn.), a poukázal v tejto súvislosti aj na skutočnosť, že sťažovateľka mala možnosť konfrontovať žalovaného na pojednávaniach, na ktorých bol prítomný. Pri hodnotení napadnutého rozsudku ústavný súd vychádzal z ustáleného právneho názoru, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09).

Ústavný súd preto konštatuje, že sťažovateľkou uplatnená námietka arbitrárnosti napadnutého rozsudku a nesprávneho postupu pri dokazovaní a hodnotení dôkazov zo strany krajského súdu je nedôvodná, keďže nesignalizuje takú príčinnú súvislosť s obsahom

sťažovateľkou označených základných práv garantovaných ústavou a práv garantovaných dohovorom, na základe ktorej by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Nesúhlas sťažovateľky s obsahom napadnutého rozsudku nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným názorom.

Za nedôvodné považuje ústavný súd aj tvrdenie o porušení základného práva sťažovateľky na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ods. 1 ústavy a garantovaného tiež prostredníctvom čl. 8 ods. 1 dohovoru a v tejto súvislosti konštatuje, že nezistil žiadnu (relevantnú) súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením tohto základného práva, keďže všeobecné súdy rozhodovali o vydaní vecí, ktoré sa podľa tvrdení samotnej sťažovateľky v čase podania žaloby v predmetnom byte nemali nachádzať, a napadnuté rozhodnutia preto ani nemohli do práva sťažovateľky na nedotknuteľnosť obydlia zasiahnuť.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené časť sťažnosti sťažovateľky smerujúcu proti napadnutému rozsudku krajského súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.3 K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu

Aj pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sa ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou sústredil na posúdenie, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú. Sťažnostná argumentácia sťažovateľky proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sa v podstate obmedzuje na to, že najvyšší súd procesným odmietnutím dovolania neprispel k náprave ňou tvrdených nedostatkov predchádzajúceho konania pred okresným súdom a krajským súdom ich konaní.

Posudzujúc námietky sťažovateľky ústavný súd poukazuje na relevantnú časť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, v ktorej sa uvádza:

«11. Žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 písm. f/ CSP.

11.1. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11.2. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú dovolateľkou namietanú procesnú vadu zmätočnosti, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia...

11.4. ... „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 8 Cdo 56/2017).

11.5. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. ... Treba dodať, že o tom, aký bol v tej - ktorej veci procesný postup súdu a ako prebiehalo konanie, si dovolací súd môže urobiť obraz len zo spisu. To, ako prebiehalo pojednávanie, dovolací súd zisťuje zo zápisnice o pojednávaní.

11.6. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013).

12. V posudzovanej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP a v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie

rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým tvorí - ako už bolo spomenuté, jeden celok. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvolaciu argumentáciu žalobkyne. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky.

13. Dovolateľka tvrdí, že k procesnej vade uvedenej v § 420 písm. f/ CSP došlo nevykonaním ňou navrhovaných dôkazov (výsluch svedkov [REDACTED] a [REDACTED]) ako aj nevypočutím žalovaného na pojednávaní, čím podľa nej došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti, ktorá je súčasťou práva na spravodlivý proces.

13.1. K dovolacej argumentácii žalobkyne dovolací súd uvádza, že i keď predchádzajúca právna úprava ukladala účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, súd nebol viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a ani nebol povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie toho, či sa vyhovie návrhu na vykonanie dokazovania a ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, bolo vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O. s. p.), a nie účastníkov konania. Najvyšší súd to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 37/1993, v ktorom vysvetlil, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu zmätočnosti znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania. Aj v ďalšom rozhodnutí R 125/1999 najvyšší súd vysvetlil, že ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, nemožno to považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. Aj rozhodovacej praxi najvyššieho súdu do 30. júna 2016 sa vyskytovali námietky dovolateľov vyššie uvedených skutočností. Najvyšší súd vo vzťahu k takýmto námietkam dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Nová právna úprava na samej podstate týchto skorších právnych záverov najvyššieho súdu nič nezmenila

13.2. Dovolateľka tvrdila, že nevypočutím žalovaného na pojednávaní v jej prítomnosti došlo k procesnej vade podľa § 420 písm. f/ CSP a k porušeniu zásady kontradiktórnosti tým, že nemala možnosť klásť mu otázky, vyjadrovať sa k jeho tvrdeniam a bezprostredne ho konfrontovať s jeho vyjadreniami. Uvedená námietka nie je opodstatnená. Podstatou tohto princípu kontradiktórnosti je právo účastníkov konania reagovať na argumenty a námietky protistrany. K naplneniu princípu kontradiktórnosti je potrebné, aby účastník mal k dispozícii stanovisko protistrany a zároveň, aby mal možnosť a priestor podať k takémuto stanovisku svoje vyjadrenie, ktoré zas dostane k dispozícii protistrana, teda obom stranám konania musí byť daná možnosť zoznámiť sa so stanoviskami a dôkazmi predloženými súdu s cieľom ovplyvniť jeho rozhodnutie...

13.3. Pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že jej bolo v konaní pred súdom prvej inštancie znemožnené vykonávať procesné práva (pozn. dovolacieho súdu - odvolacie konanie sa uskutočnilo bez nariadenia pojednávania), mala možnosť uplatniť svoj vplyv na výsledok konania, napr. podaním odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie, čo aj urobila, v ktorom tieto okolnosti aj namietla a odvolací súd sa s týmito odvolacími námietkami v odôvodnení svojho rozhodnutia vypořádaval. Poukázal pritom na pojednávania, na ktorých osobne žalovaný bol prítomný a žalobkyňa jeho výsluch nežiadala a nekonfrontovala ho s jeho vyjadreniami. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že žalobkyňa mala možnosť zaujať stanovisko k vyjadreniu žalovaného k žalobe, ktoré jej bolo súdom doručené na pojednávaní 16. augusta 2013 ako vyplýva zo zápisnice z pojednávania. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný sa v priebehu konania vyjadril k veci prostredníctvom písomného vyjadrenia ako aj na pojednávaní, kde zotrval na svojich dôvodoch na zamietnutie žaloby. Dovolateľka na jeho argumenty mohla reagovať a aj reagovala, mala možnosť klásť mu otázky na pojednávaniach, na ktorých bol prítomný. Navyše treba poukázať aj na prednes právnej zástupkyne žalobkyne na pojednávaní 13. júla 2016, ktorá uviedla, že „žalobkyňa ďalšie návrhy na doplnenie dokazovanie nenavrhuje“. So zreteľom na uvedené dovolací súd po posúdení priebehu konania dospel k záveru, že princíp kontradiktórnosti porušený nebol. Nevypočutím žalovaného ako strany sporu na pojednávaní nedošlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f/ CSP. Prípustnosť jej dovolania preto z § 420 písm. f/ CSP nevyplýva.

14. *Nedôvodná je aj námietka dovolateľky pokiaľ namietala porušenie práva na spravodlivý proces tým, že súd prvej inštancie na prvom pojednávaní po účinnosti CSP konanom 13. júla 2016 nepostupoval v súlade s § 181 ods. 2 CSP, pretože prvé pojednávanie na súde prvej inštancie vo veci samej sa uskutočnilo 16. augusta 2013, kedy súd postupoval v súlade s ustanovením § 118 O. s. p. v platnom znení.*

15. *Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že v konaní nedošlo k procesnej vade zmätočnosti namietanej žalobkyňou; prípustnosť jej dovolania preto z § 420 písm. f/ CSP nevyplýva.»*

S poukazom na citované ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom reagoval na všetky námietky sťažovateľky, ktoré sú vo svojej podstate totožné so sťažnostnou argumentáciou uplatnenou v konaní pred ústavným súdom. Za týchto okolností ústavný súd nenašiel relevantný dôvod na to, aby revidoval právne závery najvyššieho súdu, a preto aj túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2019